

החלק שהוא בורר לו. כאשר הנשיא מטיל תפקיד על אחד מבני שבטו אין זה רק לתועלת הכלל, אלא אף לטובתו הפרטית של מבצע התפקיד. זהו "חלק הגון" לגביו.

ובנוגע אלינו: כבוד קדשת מורי וחמי הרבי, נשיא הדור, הורה לכל אחד מאתנו דרך סלולה. הרבי הדריך אותנו לעסק בהפצת המעיןות חוצה, מעיןות התורה ומעיןות החסידות – זהו תפקידו של כל אחד בדורנו זה. אם מישהו מפקפק מדוע עליו לצאת החוצה כשיש לו אפשרות להסגר בארבע אמות של תורה ושל תפלה, עליו לזכור כי התפקיד שמטיל נשיא הדור אינו רק חובת השעה בשל מצבו של דורנו, אלא זוהי טובתו האישית של העוסק בהפצה עצמו. מלוי הוראתו של הרבי אינו ותור על טובתנו האישית למען הכלל, אלא זוהי טובתנו-שלנו, זהו ה"חלק הגון" שהרבי ברר במיוחד עבורנו!

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק לג, עמ' 202-205)

יהי אדרתננו מרחמנו ורחמינו מלך המשיח לעולם ועד

תאריכים מיוחדים בתולדות חב"ד לתקופה זו

י"ט תמוז: יום הולדת הרה"ק ר' שניאור זלמן אהרן ג"ע בנו של כ"ק אדמו"ר מוהר"ש ג"ע, בשנת תרי"ט.

ב' מנחם-אב: יום בו הגיע כ"ק אדמו"ר מוהר"צ ג"ע לביקור בארצנו הקדושה, בשנת תרפ"ט.

לכות

הרה"ת ר' לוי הלוי זוזגותו מרת מרים שיהיו

וב"ב, ליבא דבורה, חי' מושקא,

שרה חנה, מענדל שיהיו

ר י י ט ש י ק

כתובתנו באינטרנט: [HTTP://WWW.MOSHIACH.NET/BLIND](http://www.moshiach.net/blind)

להזמנות: מכון לוי יצחק, ת.ד. 26 - כפר חב"ד ב' 72915

Mechon LEVI YITZCHOK P.O.B. 26, Kfar Chabad B. 72915 - ISRAEL

דמי מינוי שנתי - בארצות ת"ה 45 שקל. בח"ל: \$35

מס' 332

תשס"א

פינחס, מטו"מ

מעין חי

רעיונות ושיחות לילדים ולנוער

מעובד על פי שיחותיו הקדושות
של

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו
מליובאוויטש

יו"ל

לזכרון

הרבנית הצדקנית ח'ל מושקא

ע"ה ז"ל

מוגש על ידי

מכון לוי יצחק

כפר חב"ד ב'

שנת המאה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

עליון, כנאמר בספר תהלים (פרק פז): "לְבַנֵי קִרְחַן מְזִמּוֹר שִׁיר יְסוּדוֹתוֹ
בְּהַר־רִיבְאֵל...".

מכל זה אנו למדים על עצמתה של התשובה. בכוח התשובה להפוך את
מצבנו מן הקצה אל הקצה. כך יהיה בבוא הגאולה, כפי שכתב הרמב"ם:
"סוף ישראל לעשות תשובה – ומיד הם נגאלין".

(מעובר עליפי לקוטי שיחות' חלק לג, עמ' 173-175)

מסעי

"אלה שמות האנשים אשר ינחלו לכם את הארץ". מפרש רש"י: "לכם –
בשבילכם". נשיאי השבטים הם האחראים לבני שבטם. כל נשיא מחלק את
נחלת שבטו, חלק לכל משפחה, "ויבורר לכל אחד חלק הגון".

תפקידו של הנשיא לדאג לצרכי בני שבטו, ותפקיד זה מטל עליו משני
כוונים.

מצד בני ישראל הוא שליחם של בני שבטו, וממנה לעסק בצרכי הצבור
שלם. כאשר מבצע הנשיא פעולה כלשהי במסגרת תפקידו, הרי זה כאלו
בצעו אותה כל בני שבטו – שולחיו. אמנם למעשה הוא שבצע את הפעולה,
אך היא נחשבת כאלו נעשתה על ידי בני שבטו. תפקידו של הנשיא לפעל
למען הכלל, לדאג לצרכי הצבור כולו.

הנשיא אחראי לבני עמו גם מצד מניו על ידי הקדוש ברוך הוא –

– (כשם שמשנה רבנו נתמנה מאת ה' לראש ונשיא של כל עם ישראל,
כך נשיא וראש פרטי של כל שבט נתמנה מאת ה' על ידי משה רבנו) –

על הנשיא לדאג לכל אחד ואחד כפרט, הוא אינו עוסק רק בעניני הכלל,
אלא דואג לצרכיו של כל יחיד, של כל פרט.

מפאן נלמדת הוראה לכל נשיא, כולל נשיא משפחה שהוא ראש
המשפחה, או נשיא מוסד או קהלה: הנשיא אינו דואג אך ורק לטובת הצבור
אלא אף לכל פרט. הוא "בוֹרֵר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד חֶלֶק הַגּוֹן". הנשיא מתעמק
במצבו של היחיד, מעריך את תכונותיו, יודע מה טוב ורצוי עבורו, וזהו

פינחס

בפרשתנו, במנין בני ישראל, במסגרת מנין בני ראובן, מזכרים דתן
ואבירם, והתורה מספרת עליהם שהם "אשר הצו על משה ועל אהרן בעדת
קרח". בהמשך מציין גם ענשם: "ותפתח הארץ את פיה, ותבלע אותם ואת
קרח...". ומסיים: "ובני קרח לא מתו". מסביר רש"י שבני קרח אמנם היו
בתחלה בעצה אחת עם קרח, כלומר נטלו חלק במחלוקת וחסאו בכך, אולם,
בשעה זו הרהרו תשובה בלבם, ו"נתבצר להם מקום גבוה בגיהנום, וישבו
שם".

על ענשם של קרח ובניו משפחתו שהשתתפו במחלוקת על משה רבנו
מספר בפרשת קרח: "ויירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה, ותכס עליהם
הארץ, ויאבדו מתוך הקהל". אף לא מספר שם שבני קרח לא מתו, רק
בפרשתנו (אחרי תקופה של קרוב לארבעים שנה), בעת שמזכירים את דתן
ואבירם, מודיעה התורה ש"בני קרח לא מתו". ואכן, בני דורם של בני קרח
לא ידעו שהם לא מתו, הם גם לא ידעו שהם הרהרו הרהור תשובה. לעיני
בני דורם נאבדו בני קרח. לכן מדגש בפרשת קרח "ויאבדו מתוך הקהל".
כך היה נראה לעיני הקהל בעת הענש. אולם האמת היא שהם נצלו בזכות
התשובה.

הספור על אודות בני קרח שמזכר בפרשתנו, אינו מספר במסגרת מנין
בני לוי, שבו נמנו גם בני משפחת הקרחי, אלא לצד אזכורם של דתן
ואבירם. הדבר מלמד אותנו על הדמיון בין מעשיהם של בני קרח לבין
מעשיהם של דתן ואבירם. בני קרח חסאו באותו חטא חמור, והם אף החטיאו
את הרבים. הם השיאו, שכנעו, אנשים נוספים לחבר אליהם ולהצטרף
למחלוקת על משה ועל אהרן.

אולם סופם של בני קרח שונה מזה של יתר החוטאים. בתחלה היו בקצה
הכי תחתון – "הם היו בעצה תחלה" – ואחר כך זכו והגיעו לקצה הכי